

Virsli mustárral

– Párkit kérek horcsicával – mondta a nő. A büfés néni türelme fogyott. Harmadszor kérdezett vissza, mit kér a vendég, mégsem jutottak dűlőre. Ez vagy külföldi, vagy hülye, bosszankodott magában. A bódében ötven fok is lehetett. A sorban állók válla libabőrös lett, ahogy a fűzfák árnyékába értek, hajukból még csöpögött a Balaton vize. Neki meg a pórusaiból is forró olaj folyt. Az arcát nem törölkötte le a vendégek előtt, pedig csípte a szemét az izzadság. Az idegen nő szeme is csillogott, biztos belement a naptej. Azért még nem kéne ilyen ingerültnek lennie, hiszen ő akadékoskodik itt.

– Bitte?— próbálta meg külföldiül, hátha többre mennek.

– Párkit kérek, kettő darabot, és horcsicával kérem – a nő hangja remegett.

Tud ez magyarul, csak nem akar, gondolta a néni. Orrnyerget, szemöldököt összehúzáva ráfókuszált, hogy jobban megnézzé magának. Apró nőcske állt vele szemben a büfé ablakában. Fej és váll, ennyi látszott belőle, amennyi a gyerekekből szokott. Arca fehér volt, mintha egész nyáron nem látott volna napot. Csak az orra csillogott pirosan, a vékony cimpák áteresztették és megszínezték a fényt, mint az algidás napernyő. Elesett kis teremtsnek tűnt, meg is sajnálta volna a néni, ha nem ilyen fáradt. A bódéból is jól látta, hogy jéghideg lehet az orra. Olyan hideg, hogy jólesne kihajolni az ötven fokos hőségéből és megfogni. Egy pillanatra felmerült benne, hogy megteszi, aztán csak annyit mondott:

– Asszonyom, vagy tízen állnak maga mögött, adja le *érthetően* a rendelését, és ne tartsa fel a sort.

A nő erre sírva fakadt. A néni már biztos volt benne, hogy ez valami félkegyelmű a hisztériás roham határán. Jobb lesz vele vigyázni. Végignézett a sorban állókon, hátha valaki magára vállalja a feladatot, és arrébb tolja. Azok csak elhűlve bámulták a jelenetet. Bezeg, ha egy taknyos túl sokáig kenegeti fokhagymás vízzel a lángosát, azt azonnal kihurrogják a sorból, ezt a drámakirálynőt meg nézik, mintha belépőt fizettek volna a műsorra.

A büfés kihajolt a bódé oldalán függő étlaphoz, ujjával lassan megindult rajta lefelé. Várta, hátha eligazítja őt, mint a szellemidézős játékban. Közben vigyázott, hogy mellével fel ne lökje a só- és borstartót. A nő orrhangon mormolt, a sírásból a párki és a kérek szavak hallatszottak ki.

Tudta, hogy őt most minimum külföldinek nézik, valószínűbb, hogy hülyének. Azt is tudta, hogy a virsli és a mustár szavak nélkül nem boldogulhat. De akárhányszor bukott volna ki a száján, a nyelvcsöve szűkülni kezdett és kapkodnia kellett a levegőt. Elvitte a cica a nyelvét, és csak a párki és horcsica szavakra kaphatta vissza, de már ezeket is nehezen formálta a sírástól. Ha sikerülne összekaparnia magát, elhúzna innen, és egész nap a büfé közelébe se jönne. De nem bírta mozdulni, a szégyenérzetnél erősebb kényszer tartotta őt ott

és mondatta vele, hogy párkit kér horcsicával. Nem futamodott meg, főleg, mert szemernyi kedve sem volt visszamenni a plédjükhöz.

Felrémlett benne gyerekei arckifejezése, ahogy otthagya őket. Gonosz manó arcok, gúnyosan röhögő kis szörnyek. Összenevettek egymás között, ahogy meghallották a szomszéd pokrócon tanyázó házaspár beszélgetését.

– Hol van a kártya? – kérdezte a férj.

– Ott van a jednotás szatyorban a kirántott húsos alobal alatt – válaszolt kissé ingerülten a feleség.

Gyerekei visszafojtott nevetéssel próbálták utánozni őket. Némán formálták a szavakat. Kirántott hús. Alobal. Legjobban a kártya tetszett nekik. Próbálgatták kerekíteni szájukat, ráncolták kis arcukat, ahogy kényszerítették az á hangot, hogy ne úgy jöjjön, ahogy szokott. Nem tudták hitelesen visszaadni, mivel az ő gyerekei nem beszéltek palócul. Erre a gondolatra felnyűsített. A büfés néni jelnek tekintette, ujjá megállt az étlapon az ízes palacsintánál.

Nem elég, hogy nem beszéltek palócul, de kinevették azokat, akik úgy szólaltak meg. És utánozták, ráadásul rosszul. Legszívesebben kikapta volna a sípot az úszomester nyakából, és kifütyülte volna a gyerekeit a strandról, a világból. Ehelyett csak felugrott, és elviharzott a plédjüktől. Dűhtől fuldokolva csörtetett végig a strandon, ugráltak előle a nála egy-két fejjel magasabb emberek. Ráakadt a büfésorra, beállt. Azt remélte, ott feltűnés nélkül adhatja át magát keserűségének, erre előtört belőle ez a párki-horcsicás örület.

Elment a kedve az egész naptól, a nyaralástól, a Balatontól. Inkább Megyeren strandolt volna, ahol mindenki úgy beszél, mint az a házaspár, vagy szlovákul. Még a szlovákok is szívesebben hallgatta volna, mint a saját gyerekeit. Felidézte magában hangjukat. Ami máskor nem tűnt fel, most jobban bántotta fülét, mint a kréta hangja a táblán. Gyerekei affektáltak. Mint a tévébemondók – apja így hívta. Férje hangjára gondolt, ő is affektált.

Képzletében egy képernyő rémlett fel, híradó ment, a férje és a gyerekei voltak a bemondók. A nyolc éves lányán rózsaszín tévébemondó-kosztüm volt, és felnőtt smink.

Mindenki komolyan nézett a kamerába, és hevesen artikulált, mint aki ételmara-dékat szed ki a fogai közül.

Combját a fagyihűtő motorjához nyomta. Fázott. Nem értette, mi a franc ütött belé. Miért ragaszkodik a rendeléséhez? Miért várja a kenesei büfés-től, hogy értsen szlovákul? És mit sír? Az anyja temetésén jobban tartotta magát, mint most. Arra gondolt, talán jobb is, hogy a szülei nem élték meg, mikor az unokák elkezdtek beszélni. És talán jobb, hogy az unokák nem emlékeznek a nagyszülőkre. Még kinevetnék őket, és utánoznák, ahogy beszélnek.

Mikor a büfés néni letette elé a palacsintát, egy picába szaladt ki a száján. A büfés meghökkent, hogy végre érti.

A nő is meghökkent. Hiszen nem csak a gyerekei, meg a férje, ő is affektál. Nagyot szívott az orrán, tenyerével letörölte arcáról a takonnyal összefolyt könnyeket, a büfés irigykedve nézte a mozdulatot. Mély levegőt vett és kimondta újra, picába. Ezúttal nem úgy, mint a tévébemondók, hanem rendesen, mint régen. Hátat fordított az ízes palacsintának, és eltökélten megindult a családja felé. A sorban állók elképedve nézték. Az utána következő vigasztalón mondta a büfésnek, hogy elviszi a palacsintát. ■■■

Ság

Jobb vállból indítom a mozdulatot, féloldalasan hajolok a föld felé. A labda elhúz a vállam fölött, jól sikerült, Britney Spears háttértáncosai sem csinálnák szebben. Szerettem a nyár első partizánját, mikor a nyaralni érkező gyerekek meglepődnek, hogy milyen jól mozgok. Ahhoz képest, hogy vékony és langaléta vagyok, egy fejjel magasabb, mint a többi hatodikos lány. Bennem van a mozdulat folytatása, mintha tényleg tánclépés lenne, aztán inkább nem csinálom. Luca megengedhetné magának, neki még a megfelelő együttes is van a pólóján. Spice Girls. Egyszer falunapra adott kölcsön Backstreet Boys-osat. Rám nagy volt mellben, de így is mindenki irigyelte.

Nincs együtteses trikóm, de néha felveszem a bátyám Black Sabbath-os pólóját. Most is az van rajtam, Péter biosztáborban van, és anya nem engedte, hogy magával vigye. Elég, ha itt a faluban hiszik rólunk, hogy rántott denevért ebédelünk, ezt mondta. Az osztálytársaim nem tudják, mi az a Black Sabbath, de már nem magyarázom el, ha kérdezik, mert csak provokálnak vele. Egyszer kinevettek. Azért fel szoktam venni, ha megkapom Pétertől, mert mégis együtteses, meg különleges. Suliban nem hordhatom, Péter mondta, hogy ott csak ő. Amúgy jó tesó, sose szégyell, mint például Lucát az övé. Egyszer még a tízóra-it is behozta utánam. Pedig akkor még csak ötödikesek voltunk, ő meg kilencedikesként bejött az ötödikes osztályterembe, és odaadta. Mondjuk nem szólt hozzám, de akkor is. A többiek csúfoltak, hogy mi van, bátyád négyet bukott egyszerre? De azért éreztem, hogy ez menő egy kicsit.

Náluk a labda, földről pattan, úgyhogy tölteni kell. Próbálok elkapni, csupa rossz kapáslövő maradt az éles térfélen, nem kell félnem a gyors lövésektől. Nem kapjuk el, húzok a térfelünk közepére, hogy jól tudjak mozdulni a labda elöl, ha megint engem céloznak. Ilyenkor a bénák mindig befutnak a távoli sarokba. Nagy hülyeség, mert onnan nem könnyű elmozdulni a labda elöl anélkül, hogy az ember kilépne a térfeléről. Mégis oda bújnak, a sarokban biztonságban érzik magukat. Én is oda futnék elsőre, de mindig kényszerítem magam, hogy középen maradjak, mert ésszel tudom, hogy itt jobbak az esélyek. Ferit célozzák, gyenge lövés, megszerzi nekünk a labdát. Vesztsére állunk, most két embert kell kiütnünk, legalább addig tartjuk meg.

– Ság vagy ség? – kérdezi Luca a Márkot. Végre, ezt vártam! Lucának kell kezdeni a játékot, ő a legszebb lány, ha ő kezdi, a fiúk is belemennek. Márk persze igazságot választ, mindig mindenki igazságot választ. Egyszer választott Luca merészséget, akkor fogta meg a Stígel a mellét. Persze Luca nem akart belemenni, de akkor Stígel mondta, hogy pedig merészséget választott, és tartsa magát a játékszabályokhoz. Aztán megkergette Lucát, és ahogy utolérte, megfoghatta a mellét. A Stígel így meséli. Luca szerint nem érte utol, és Luca megunta, és bevárta a Stígelt, és olyat lökött rajta, hogy a Stígel föladta. Nem tudom, szeretném-e, hogy Márk megkeressen engem. Mert nagyon tetszik, de félek, ha utolér, mit fog rajtam megfogni? Úgy kéne futnom, hogy Márk a bal oldalamon legyen, mert a bal mellel kicsit nagyobb. Azt kéne megfognia.

Lucát csupa olyannal csúfolják, ami bóknak is elmegy, hogy tőgyeket növesztett, meg hogy kilencedikesekkel jár. Engem azzal, hogy pulykatojás vagyok, meg girnyó, meg a Black Sabbath-tal.

– Már négy lányba voltam szerelmes – de nem hallom tovább Márk válaszát, engem céloznak, nem talál. Összekaparom a labdát a földről, és dobom át tölteni. Izzadok, a pólóba törölöm az arcom. Bűdös. Délután túrtam ki a szennyesből, Péter-szaga van. Ez is bő rám, de nem csak mellben. Egyszer veszek a spórolt pénzemből olyan együtteses pólót, ami pont az én méretem. Ha öt héten át nem veszek pattogós nyalókát, akkor összegyűlik annyi.

Anya hízókúrára fogott, azt mondta, ezen a nyáron meg kell erősödnöm. Minden nap húst meg krumplit eszek. Ha palacsinta is van ebédre, előtte két tál bablevest kell ennem, csak akkor kapok palacsintát. Ma is hús meg krumpli volt az ebéd, nem bírtam megenni, erre anya azt mondta, hogy a maradékot majd megvacso rázom. Éhes vagyok, de nem sietek haza, nincs étvágyam a húsról meg a krumplira.

Márk mögött helyezkedek, ha őt célozzák, elcsípem a labdát. Remélem, nem érzi a Péter-szagot. Stígel kérdezi a saját csapatából, a legjobb barátját. Nem elég bátor, hogy lányt kérdezzen? Stígel is ságot mond. Persze.

Jól beetettek minket, a kérdés kellős közepén kiütik Lucát.

Luca szerint nem ér, mert a ságra figyelt. Erre Márk azt mondja, hogy miért nem figyelt inkább a partizánra.

– Kérdés közben nem ér ütni – mondja Luca, és nem mozdul az éles térfélről.

– Ezért nem jó lányokkal játszani, mert játék közben találják ki a szabályokat – Márk inkább a saját csapatához beszél, mint Lucához.

– Egyébként nem tudnál kiütni, csak ha csalsz. – Luca hangja egyre sipítóbb.

– Bármikor kiütlek.

– Olyan béna vagy, tesin is lefut mindenki az osztályból, még mi, lányok is.

– Te biztos nem futsz le, úgy ugrálnak a melleid, lengécsillapító kéne rád, hogy futni tudj – erre minden fiú nevet.

– Mindenki lefut. Még Gili is leelőzne, ha nem lenne felmentve.

– Hülyeség – mondja Márk, közben látszik az arcán, hogy erősebb visszavágást keres.

– Be se érnél, ha a Stígel nem húzna be a célba – dupláz Luca.

– Nekem legalább vannak barátaim. Pulykatozás csak azért barátokozik veled, hogy jusson neki Backstreet Boys-os pólo, meg mert az apád kirúgná az apját.

– A te apád meg egy büdös alkoholista!

Rúgást érzek a gyomromban, mintha eltaláltak volna, pedig nem. Márkot nézem, csak áll ott. Lucánál a labda, még töltve van, Márk hasába dobja. Szeretnék összegörnyedni.

– Ki vagy ütve – Luca hangját csak távolról hallom, zúg a fülem.

– Szívd vissza! – kiált Stígel Lucára, de közben ő is Márk arcát nézi. Érdekesen vörösödik, fehér foltok jelennek meg a fején.

– Mit izgulsz? Mindenki tudja – felel Luca, rám néz, még bök is felém a fejével.

Lassan reagálok.

– Olyan a gyomra, mint a gumicsizma. A vizet nem engedi be – magasabb a hangom, mint egyébként. Érzem, hogy ez gyengébre sikerült. Luca így is hangosan nevet. Márk átfut a halott térfélre, de nem fordul vissza a játéktér felé. Stígel az éles térfélen áll, nincs is töltve a labda, de belebikázza Lucába. Luca csak nevet. Biztos, hogy nem volt ilyen jó poén. Én is próbálok vele nevetni, de a gyomrom még mindig görcsben. A fülem zúgásán túl meghallom a Family Frost szignálját. Megindulok a biciklim felé.

– Hova mész? – kérdezi Luca. Csuklik a nevetéstől.

– A Family Frostra haza kell érnem, mirelit pizza lesz vacsira.

– Holnap strand, reggeli után megyek érted.

– Okés.

Tekerek hazafelé, jól meghajtom magam a kaptatón. Lefelé nem ugrasztok át a kedvenc árkom fölött. Most csak áthajtok a pallón. Márkéék háza előtt kiállok a nyeregből, lassan hajtok, belesek az udvarra. A nagymamája tereget. Márk póloit megismerem. Az apja póloi kétszer akkora, mint Márké, van köztük egy Black Sabbath-os. ■ ■ ■

Körtemuzsika

Elrugaskodom a magassarkúmmal, az ablakhoz gurulok a székkal, ahol eltakarnak az irodai térelválasztók. Fekvő helyzetbe döntöm a szék támláját, nyújtózom egyet és úgy helyezkedem, hogy fejjel lefelé lássam a sűrke eget. Elered az eső, súlyos cseppek zuhannak felém. Olyan, mintha fénysebességgel utaznék a Csillagok Háborújában. Csillagok helyett esőcseppek húznak csíkokat. Vajon ha végignéztém volna az összes részt Péterrel, akkor nem hagy el?

Nézegetem magam a tükörben. Szerintem nem rossz látvány. A seggemen van egy csípés. Sosem volt szúnyogcsípésem, amíg Péterrel aludtam. Az ő vérét jobban szerették. Most ráfanyalodtak az enyémmre. Csinálok egy közelit a csípésről, és elküldöm Idának. Ez szúnyog? Hirtelen ötlettől vezérelve lefényképezem magam egészalakosan, meztelenül. Aztán mégsem küldöm el Péternek.

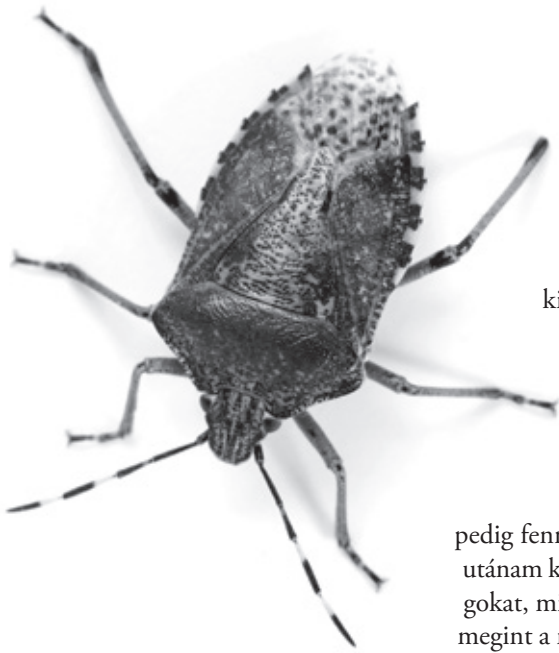
Parkolóhelyet keresek a háztömbünk körül. Vagyis a háztömböm körül. Ezt még szokni kell. Péter egyszer kifejtette, hogy a férfiak azt a nőt kívánják jobban, aki másé. Akárcsak az autóknál. Azt mondta, őt az indítja be, ha elsétál egy parkoló autó mellett, és megérfi a motor melegét. Ebből tudja, hogy a tulaj nemrég szállt ki. Ő ezekbe az autókba akar beülni. Azt is mondta, az ő hibája, hogy engem sem ő, sem más nem kíván meg. Régóta parkoltat, kihűlt a motorom.

Téblábolok a bevásárlókocsival, gyorsan végeztem a bevásárlással, túl gyorsan. Az sem segített, hogy direkt maratonira írtam a bevásárlólistát. Minden tejtermék után egy kozmetikum, a kozmetikumok után meg pékárú, így cikázhattam a részlegek között. Péter nevezte el a műfajt maratoni bevásárlólistának. Akkor írt ilyeneket, mikor friss házások voltunk, és az anyjánál éltünk. A mamát lefoglalta a bevásárlás, mi meg, mint a nyulak. Most én írok. Magamnak. A válasz óta az a nap legelviselhetetlenebb része, mikor meló után hazaérek, és még órák vannak hátra a napból. Az elektronikai részlegen hosszan válogatok az elektromos fogkefék között. Az elektromos fogkefét soha ne nyomjuk rá túlzottan a fogakra! Ha a fogkefét túl erősen nyomjuk a fogakra, akkor a sörték hamar elkopnak. Átsétálok a frissen kijött DVD-khez. Mit néztek este? Mostanában horrort választok.

Fekszem az ágyban, az elektromos fogkefe használati utasítását lapozgatom, de titkon feszült figyelemmel hallgatózom, még nyelni sem merek. A csipések megszorodtak, bevörösödtek és viszketnek. Vajon a férfiaknak tetszik a csipések tarkította meztelen női test? Van olyan férfi, aki kimondottan erre gerjed? Zümmögést akarok hallani. Most már kívánom, hogy szúnyog legyen.

Kirohanok a fürdőszobába, és a tükörben nézegetem az új csipéseket. Akadnak. Ez az első szombat, hogy nem a válasz gondolatára keltem. Lefőzök egy kávét, és nekiveselkedem a hálószo-
ba átkutatásának. Rongyossá olvastam az internetet, tudom, mit keresek. Meg is találom az apró barna

foltokat a matracon, pont, ahogy a neten írták. Ida hiába csúfolódott, hogy bekattantam. Diadalmasan küldöm neki a képeket. Ágyi poloskám vannak.

Csöng a telefon. Ida - munka, olvasom a kijelzőn. A nővérem, szabadkozom a kollégáknak, és kimegyek a konyhából. Ez nem beszélgetés, ez kihallgatás. Nem, nem alszom a nappaliban. Köszönöm, de hozzád sem költözöm át. Befogok a magyarázatba, miért nem okos dolog átköltözni a poloskafertőzött szobából egy másikba. A poloskák átjönnek utánam, azt a szobát is megfertőznék. Ha otthagynám a lakást, akkor pedig fennáll a veszélye, hogy szétmáznak az egész lakásban, utánam kutatva. Ida azt mondja, hogy olvassam vidámabb dolgokat, mint a poloska szócikket a wikipédián, és ne játsszam megint a mártírt. Idegesít a süket makacssága. Közlöm, hogy olvasson utána a témának, munkára hivatkozom, és leteszem.

Szombat! De rég vártam a hétvégét ilyen lelkesedéssel. Hétközben összevásároltam minden tisztítószert, vegyszert és eszközt, amit poloskairtáshoz ajánlottak. Megkávézok az erkélyen, és nekilátok. Jólesik a munka. Ahogy a polcokat törölgetve szembejön a hi-fim, kedvem támad zenét hallgatni. A hi-fim. Péter kedvenc számaira irtom a poloskát. Egész kellemes foglalatosság. Jókat röhögök magamban, ahogy az *I want it allra* nyomom szét a poloskalárvákat. Mercuryval együtt énekelek, egy kicsit táncolok is.

Tegnap még nem tudtam megállapítani, hogy sikerrel járt-e poloskairtó akcióm. Ma reggel munkába jövet megizzadtam a kosztümfelső alatt, és újabb területek kezdtek el viszketni. Kijöttem a munkahelyi mosdóba, itt állok a fürkében meztelenre vetkőzve, és vakarom a friss területeket. Az irritációra az új csipések is kezdenek kirajzolódni. Úgy látszik, továbbra sem alszom egyedül.

Ülök az irodában, és várom, hogy felszakadozzanak a felhők. Mostanában úgy esik jól dolgozni, hogy a képernyőmre tűz a nap, és alig látok belőle valamit. Csak ezzel a random faktorról tud izgalmas lenni a munka. Ida hív. Ellentmondást nem tűrő mondatokban közli, hogy poloskairtó szakembereket hívott, jövő keddre szerzett időpontot, szabadságot se kell kivennem, majd ő átmegegy a pótkulccsal. Ezúttal ő csapja rám a telefont. Talán belekellene vágnom a poloskairtó bizniszbe, az mégiscsak jobban lekötne, mint a munkám. Elkezdem fogalmazni a szabadságkérő e-mailt. Csak megnézem, hogyan csinálják a profik! Legalább nem kell tovább hallgatnom a kollégák együttérzéstől bűgő hangján, hogy rámférne egy kis kikapcsolódás. Tavalyi nyaralásunk óta nem voltam szabadságon. Tavalyi nyaralásom óta nem voltam szabadságon. Bár az még közös nyaralás volt. Múlt időben használhatok többes számot?

Szétpermetezem az irtószert, felhajtom az utolsó korty kávé, mélyet szippantok a már ismerős vegyszerszagból, és bekapcsolom a hi-fit. Úgy döntöttem, hogy daczból végigcsinálom a poloskairtó procedúrát ezen a hétvégén is. De szép fricska lenne Idának is, a profi brigádnak is, ha arra érkeznének, hogy én egy személyben elintézttem azt, amire hitetlen nővérem egy szakemberekből álló csapatot akart megfizetni. Irtás közben változatos jeleket pörgetek fejben, amiben a poloskairtók elhűlve kutatnak élősködők után, de sehol sem találják. Ida türelmesen megvallja, hogy nem hitt bennem, de most már látja, hogy hűga egyedül is megállja helyét az életben. A poloskairtók pedig igen jóképűek.

A jól végzett munka örömeivel terülök el az ágyon. Az egész napos, edzésnek beillő munka jóleső fáradtsággal tölt el. Bárhogyszövögettem a terveket diadalmas poloskairtásról, mégis úgy alszom el, hogy érzem a jelenlétüket. Azt álmodom, hogy terhes vagyok, és megdagadt lábakkal lépcsőzöm felfelé. A harmadikra érek, még egy emelet a lakásig. Egyszer csak az ötödiken találok magam. Visszafordulok, megint a harmadik emelet. Föl-le mászkálok a harmadik és az ötödik között. Eltűnt a negyedik emelet a lépcsőházunkból. A lépcsőházamból.

Kávével várom a poloskairtó szakembereket. Elhatároztam, hogy bármi történjen, kedves leszek. Közel egy óráskéséssel érkezik a brigád. Két fő. Nem jóképűek. Nem kérdezik ki az előzményekről, nem hallgatják végig a részleteket. Zenét nem kérnek. Várom a lendületet, ami eddig mindig magával ragadott poloskairtáskor, de távolról sem olyan élmény, mint mikor magam csinálom. Alaposan dolgoznak, meg kell hagyni. Jóval alaposabban, mint én. Fáj nézmem, ezt nehezen leplezem, és közben még arra is figyelek, hogy fogadjam egyszerű flörtjeiket. Egyszerre két férfi izzad a hálószobámban. Dolguk végeztével átveszik a pénzt, a számláról megfelelkeznek, és elmennek.

Ülök a kádban egy pohár borral. Az irtás után mindent elpakoltam, kitakarítottam, fertőtlenítettem, telefonáltam Idának. Végigpörgetem az elmúlt hetek történéseit. Hiányérzetem van, mintha valamit elfelejtettem volna, valamit nem így kellett volna csinálni. Próbálok ellazulni a forró vízben, kivenni a gondolatokat a fejből. Nem esik jól a bor. Kimászom a kádból, fürdőköpenybe csavarom magam, és átmegyek a hálóba. Megérezem a vegyszerszagot, elmosolyodom. Kibontom magam a köpenyből, meztelenül fekszem az ágyon. Ujjaim hegyével ráfogok egy-egy csipésre a hasamon. Lefogok tízet, mindegyik ujjam alá egy. Mélyet sóhajtok. Mintha körtemuzsika lennék. Olyan körtemuzsika, amiről el fognak fogyni a hangrések. ■ ■ ■

■ **Gubis Éva:** 1988-ban született Ipolyságon, az ELTE magyar alapszakán és finn mesterszakán végzett. Multinál dolgozik, 2018 óta ír, eddig a Félonline-on, a Műútban és a Hévízben jelentek meg szövegei.

